

VI. Tillader direktiv 2011/92 i forbindelse med »anlægsarbejder i byzoner« som omhandlet i dette direktivs bilag II, punkt 10, litra b), før eller sideløbende med gennemførelsen af en nødvendig miljøkonsekvensvurdering eller før afslutningen af en vurdering i hvert enkelt tilfælde af indvirkningerne på miljøet, hvorved nødvendigheden af en miljøkonsekvensvurdering skal afklares, at der meddeles byggetilladelser til konkrete byggearbejder, som udgør en del af anlægsarbejdets helhed, idet der i forbindelse med byggeproceduren ikke sker nogen omfattende vurdering af indvirkningerne på miljøet som omhandlet i direktiv 2011/92, og idet offentligheden kun har begrænset adgang til at optræde som part?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13.12.2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT 2012, L 26, s. 1).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16.4.2014 om ændring af direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT 2014, L 124, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, tingstedet i 's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 4. oktober 2021 — G mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sag C-614/21)

(2022/C 2/28)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, tingstedet i 's-Hertogenbosch

Parter i hovedsagen

Sagsøger: G

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal Dublinforordningen (¹), henset til 3., 32., og 39., betragtning hertil, og læst i sammenhæng med artikel 1, 4, 6, 18, 19 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) fortolkes og anvendes således, at det mellemstatslige tillidsprincip ikke kan opdeles, således at alvorlige og systematiske krænkelse af EU-retten, der før overførslen begås af den muligt ansvarlige medlemsstat over for tredjelandssstatsborgere, der (endnu) ikke er Dublingengangere, ubetinget er til hinder for overførsel til denne medlemsstat?
- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, skal Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, læst i sammenhæng med chartrets artikel 1, 4, 6, 18, 19 og 47 fortolkes således, at såfremt den ansvarlige medlemsstat alvorligt og på strukturel vis krænker EU-retten, kan den overførende medlemsstat ikke gå ud fra det mellemstatslige tillidsprincip men må fjerne al tvivl med hensyn til eller godtgøre, at ansøgeren efter overførslen ikke kommer i en situation, som er i strid med chartrets artikel 4?
- 3) Hvilke bevismidler kan sagsøgeren anføre til støtte for sine argumenter om, at Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, er til hinder for hans overførsel, og hvilke beviskrav, må der herved stilles? Har den overførende medlemsstat, henset til henvisningen til den gældende EU-ret på asylområdet i betragtningerne til Dublinforordningen en pligt til samarbejde eller omhu, eller skal den ansvarlige medlemsstat, såfremt der er tale om alvorlige og strukturelle krænkelse af tredjelandssstatsborgeres grundlæggende rettigheder, indhente individuelle garantier for, at ansøgerens grundlæggende

rettigheder respekteres efter overførslen? Vil dette spørgsmål skulle besvares anderledes, såfremt ansøgeren er i bevisnød og ikke kan dokumentere sine sammenhængende og detaljerede forklaringer, og dette ud fra forklaringernes art heller ikke kan forventes?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 15. oktober 2021 —
NN mod Regione Lombardia**

(Sag C-636/21)

(2022/C 2/29)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger og appellant: NN

Sagsøgt og indstævnt: Regione Lombardia

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 220 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 (¹) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1323 (²) af 2. august 2019 til hinder for en national lovgivning (såsom ministerielt dekret nr. 383/2020 af 15.1.2020 fra ministeren for landbrugs-, fødevarer- og skovbrugspolitik), som fortolkes og anvendes således, at adgang til kompensationsforanstaltninger for skade forårsaget af aviær influenza er forbeholdt virksomheder, hvis aktiviteter ikke er ophørt på datoen for ansøgningen?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17.12.2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT 2013, L 347, s. 671).

- (²) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1323 af 2.8.2019 om ekstraordinære markedsstøtteforanstaltninger for æg- og fjerkrækssektoren i Italien (EUT 2019, L 206, s. 12).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 19. oktober
2021 — PB mod Geos SAS og Geos International Consulting Limited**

(Sag C-639/21)

(2022/C 2/30)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PB